

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/344/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814207917
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3814207917.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu D. L. K., a.s., so sídlom v S., Ul. R. č. XXXX/XXX, P.: XX W. 176, zastúpeného Advokátskou kanceláriou O. O., s.r.o., so sídlom v R., X.mája XXX/XX, proti žalovanému T. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, zastúpeného JUDr. B. L., advokátom so sídlom F., J. E. X/A, o zaplatenie 1.145,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 25.mája 2017, č. k. 11C/77/2015-152 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti o priznaní istiny nad sumu 858,48 eur s príslušenstvom, výrokovej časti o splatnosti istiny s príslušenstvom a vo výroku o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.145,55 eur, kapitalizovaný ročný úrok z omeškania vo výške 185,58 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.145,55 eur od 29.4.2014 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach po 50 eur od mesiaca augusta 2017, vždy do 20-teho dňa každého mesiaca až do úplného zaplatenia, pod stratou výhody splátok. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu o vydanie platobného rozkazu, ktorým mu súd prisúdi istinu 1.145,55 eur, kapitalizovaný ročný úrok z omeškania vo výške 185,58 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.145,55 eur od 29.4.2014 do zaplatenia a uplatnil aj trovy konania. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že úverovú zmluvu uzatvoril veriteľ D. L. K., a.s. a klient T. S., bytom E. XXX dňa 16.5.2011, 9.5.2011 žalobca. Predmetom zmluvy je poskytnutie úveru vo výške 1.100 eur, mesačná splátka 30,19 eur, počet splátok 72, ročná úroková sadzba 21,69 %, RPMN od 27,5 % do 28,6 % a celková čiastka splatná spotrebiteľom 2.133,56 eur, priemerná hodnota RPMN 26,49 %, celkové náklady 1.033,36 eur. Výplata úveru mala byť zrealizovaná bankovým prevodom klientovi. Súčasťou Úverovej zmluvy sú aj Úverové zmluvné podmienky spoločnosti D. L. K., a.s.. Žalobca vyzval žalovaného listom zo dňa 25.6.2012 na zaplatenie dlžnej sumy 1.276,36 eur najneskôr do 15-tich dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Výzva bola zasielaná doporučené, o čom svedčí poštový hárok č.l. 17. Podľa prehľadu splátok a úhrad a čerpania (č.l.18) žalovanému bola pripísaná suma na účet dňa 16.5.2011 vo výške 1.100 eur. Žalovaný uhradil len sumu 241,52 eur a to v mesačných splátkach vo výške 30,19 eur. Poslednú splátku uhradil 24.2.2012. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 81, § 470 ods.1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“); § 1 ods.1, 2, § 2, § 9 ods.1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie zhodnotením skutkového stavu dospel k záveru, že žaloba je podaná dôvodne. Súd v konaní vykonal všetky dôkazy predložené žalobcom, aj ktoré navrhol vykonať, navrhol vykonať i dôkaz a to výsluch svedkyne B. C., s ktorou žil žalovaný v spoločnej domácnosti a ktorá mala podľa žalovaného podpísať zmluvu z roku 2005, ale v priebehu konania sa žalovaný rozhodol, že nebude trvať na vypočutí tejto svedkyne, lebo zistil, že podpis aj na zmluve z roku 2005 je jeho podpisom a platba v čiastke 633,32 eur je platbou z

tejto úverovej zmluvy, ktorá nie je ale predmetom tohto konania. Preto súd upustil od výsluchu svedkyne a vykonal len dôkazy navrhované stranami sporu. V konaní nebolo sporné medzi stranami sporu, že žalobca a žalovaný uzatvorili Zmluvu o úvere dňa 16.5.2011, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru pre žalovaného vo výške 1.100 eur, ktorý mu bol prevodným príkazom pripísaný na účet. Tento sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 30,19 eur v počte 72 splátok, ktoré žalovaný uhradil, ale nepravidelne a poslednú splátku podľa výpisu čerpania splátok a úhrad uhradil dňa 14.2.2012 vo výške 30,19 eur a uhradil celkom 241,52 eur. Žalovaný uhradil dňa 15.6.2011 30,19 eur, dňa 22.6.2011 30,19 eur, dňa 12.7.2011 30,19 eur, dňa 11.8.2011 uhradil 30,19 eur, 9.9.2011 30,19 eur, 27.10.2011 30,19 eur, 7.12.2011 30,19 eur a 24.2.2012 30,19 eur. V priebehu konania žalovaný nevedel preukázať aký má dlh, ale z predloženého výpisu a z tvrdení žalobcu je preukázané týmto výpisom, že žalovaný neuhradil zosplatnenú istinu 994,60 eur, k tomu mal zaplatiť aj sumu 45,17 eur, dohodnutý úrok 93,03 eur, poplatok za vedenie účtu 9,95 eur a poistenie 2,80 eur a úrok z omeškania vyčíslený od 10.7.2012 do 24.9.2014 v sume 185,58 eur, ide o úrok z omeškania podľa nar. vlády č. 87/1995 Z. z.. Celkom tento dlh predstavoval 1.145,55 eur. Súd skúmal, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky podstatné náležitosti upravené v § 9 ods.2 cit. zákona a zistil, že táto zmluva obsahuje podstatné náležitosti upravené v tomto § 9 v ods.2 a mal za to, že tieto údaje sú správne s poukazom aj na výpočet uvedený žalobcom, ktorý žalovaný nenamietal. V priebehu konania žalovaný nenamietal výšku žalovanej sumy, žiadal súd o povolenie splátok, ak ho súd zaviazal zaplatiť tento dlh s tým, že uznal dlh čo do základu aj výšky, preto súd priznal žalobcovi žalovanú sumu 1.145,55 eur, ročný úrok z omeškania dohodnutý vo výške 185,58 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v omeškaní s plnením peňažného dlhu, aj úrok zákonný vo výške 9 % ročne podľa nar. vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonáva ustanovenie § 517 ods.1,2 Občianskeho zákona, v danom prípade dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska. Počiatok omeškania určil žalovaný od 29.4.2014, nakoľko posledná splátka bola uhradená 24.2.2012, teda mohol žiadať úrok z omeškania už skôr, ale žiadal neskôr, preto súd akceptoval prejav vôle žalobcu a úrok z omeškania priznal tak, ako žiadal právny zástupca žalobcu. Súd nemal v konaní sporné, že Úverovú zmluvu dňa 16.5.2011 žalovaný nepodpisal, žalovaný v priebehu konania tvrdil, že len túto zmluvu uzatvoril. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam súd mal za to, že zmluva o úvere zo dňa 16.5.2011 je zmluva, ktorá obsahuje podstatné náležitosti upravené v § 9 ods.2 z. č. 129/2010 Z. z. a preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel s poukazom aj na uznávací prejav zo strany žalovaného (§ 558 OZ). Súd je toho názoru, že zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Súd prvej inštancie povolil žalovaného dlh splácať v mesačných splátkach po 50 eur s poukazom aj na to, že žalovaný je starobný dôchodca, má zdravotné problémy, musel si zobrať na kúpu vozidla úver 9.000 eur, aby sa mohol dopravovať k odborným lekárom, mal len starobný dôchodok vo výške 596,30 eur a platí ďalšie dva úvery. S prihliadnutím na ekonomickú situáciu súd povolil dlh splácať v mesačných splátkach tak, ako uviedol už vyššie. Súd o trovách konania rozhodol podľa § 262 ods.1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku vo výroku I. v časti sumy 287,07 eur, na ktorú podľa žalovaného neexistuje právny titul a v časti výšky mesačnej splátky (50 eur), ktorú súd stanovil žalovanému na splácanie prisúdenej sumy. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň mal aj za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Uviedol, že náležitosť doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, náležitosť ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka splatná spotrebiteľom a náležitosť výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nespĺňajú požiadavku jednoznačnosti a presnosti a súčasne posúdenie týchto náležitostí tak, ako to uviedol súd neodzrkadľuje konštantnú rozhodovaciu prax súdov SR. Dojednanie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru iba počtom mesiacov považuje za neurčité, keďže ako vyplýva aj z gramatického výkladu predmetného ustanovenia zákon vyžaduje pri určení konečnej splatnosti presný termín, t.j. konkrétny dátum, kedy nastane konečná splatnosť. Taktiež zmyslom zaradenia tohto ustanovenia do zákona bolo, aby bol spotrebiteľ upovedomený ako dlho bude v zmluvnom vzťahu s dodávateľom, a taktiež musí byť spotrebiteľ zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Označenie údaju RPMN v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti údaju vyjadrujúceho RPMN. Uvedený údaj o RPMN slúži spotrebiteľovi na porovnávanie úverových produktov, poskytovaných viacerými veriteľmi a nepochybne je spôsobilý ovplyvniť spotrebiteľa pri výbere úverového produktu. Ďalej mal za to, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje aj obligatórna náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Cieľom zákonnej úpravy náležitostí, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere

obsahovať je, aby náležitosti uvedené v konkrétnych zmluvách o spotrebiteľských úveroch boli pre spotrebiteľa určité, prehľadné a zrozumiteľné. Je teda nevyhnutné, aby bol spotrebiteľ už pri podpise zmluvy informovaný v akej výške, ako dlho a v akých termínoch je povinný splácať istinu, úroky a iné poplatky. V súvislosti s uvedenou argumentáciou poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015 zo dňa 20.04.2015, sp. zn. 9Co/755/2014 zo dňa 25.09.2014 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave 10CoE/313/2010. Z uvedených vyplýva, že spotrebiteľ má už pri podpise zmluvy vedieť aká pomerná časť z každej uhradenej splátky bude pripísaná na úhradu istiny, aká časť na úroky a aká časť bude pripísaná na úhradu poplatkov, čo sa nestalo. Predmetná zmluva neobsahuje žiadne dojednanie, z ktorého by uvedené bolo zrejmé. Pokiaľ sa teda nenachádzajú všetky obligatórne náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy v súlade s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zreteľne uvedené v texte hlavnej zmluvy bol toho názoru, že je potrebné takýto úver posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný dáva ďalej do pozornosti, že súd prvej inštancie mu síce povolil splácať prisúdenú sumu v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50 eur, avšak takto nastavená výška mesačnej splátky bude mať pre neho nežiaduce následky v podobe zhoršenia (už teraz nie dobrej) sociálnej situácie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s právnou argumentáciou žalovaného. Záver žalovaného o absencii termínu konečnej splatnosti úveru, keď tento je uvedený iba počtom mesiacov nemá oporu v zákone a je v rozpore so smernicou 2008/48/ES. Výklad žalobcu je v rozpore s ustáleným výkladom pojmu „termín“ v slovenskom práve. Termín predstavuje pevný bod, ktorý ale nemusí byť uvedený konkrétne, napr. dátumom, ak je možné ho určiť na základe výkladových pravidiel. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 21Cob/8/2015. Ďalej mal za to, že ani zo Smernice nevyplýva, že by sa takýto údaj požadoval. Smernice neobsahuje ani spresnenie spôsobu, akým by takýto údaj mal byť v zmluve uvedený. Preto pokiaľ je údaj o termíne konečnej splatnosti požadovaný ZSÚ uvedený dostatočne určito a zrozumiteľne, nemôže ísť o chýbajúcu náležitosť. Taktiež z ustálenej judikatúry vyplýva, že členské štáty majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami. Taktiež smernica neustanovuje podobu, v akej má byť údaj o RPMN uvedený. Rovnako ZSÚ len stanovuje požiadavku uvedenia tohto údaju v úverovej zmluve. RPMN v predmetnej zmluve bola uvedená ako úzke rozpätie hodnôt, nakoľko nebolo možné v deň vyhotovenia zmluvy presne určiť deň, kedy právne dôjde k uzavretiu zmluvy. Posun niekoľkých dní pri započítaní na celú dobu úveru matematicky viedol k rozpätiu novej RPMN. Žalobca je presvedčený, že neistota v rozsahu niekoľkých desiatin percenta, ktorá bola spôsobená objektívnymi dôvodmi a okamžite po ich odpadnutí bola dodatočným oznámením spresnená, nemohla relevantne ovplyvniť rozhodovanie spotrebiteľa. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) ZSÚ tiež normuje bezúročnosť úveru len v prípade, ak je nesprávna RPMN uvedená v neprospech spotrebiteľa. Nebolo preukázané, že RPMN bola uvedená v neprospech spotrebiteľa. Čo sa týka výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie v ktorých sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom žalobca uvádza, že priložil k úverovej zmluve splátkový kalendár, ktorým si uvedenú povinnosť splnil. Taktiež má za to, že uvedená podmienka nebola do právneho poriadku SR implementovaná správne, pričom poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-42/15. Podľa uvedeného nie je povinnosťou veriteľa, aby v úverových zmluvách uvádzal jednotlivé zložky rozdelené na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379, § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1, písm. b) c) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že Zmluva o úvere zo dňa 16.5.2011(ďalej len „zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru pre žalovaného vo výške 1.100 eur je spotrebiteľskou zmluvou, a že obsahuje všetky podstatné náležitosti podľa § 9 ods.2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Keďže v priebehu konania žalovaný nenamietal výšku zaplatenej sumy, žiadal súd o povolenie splátok s tým, že uznal dlh čo do základu aj výšky, preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

6. Odvolací súd tento právny záver súdu prvej inštancie nepovažuje za správny z nasledovných dôvodov:

7. Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúc z postavenia žalovaného ako dlžníka. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je totiž to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva zo dňa 16.05.2011 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že je namieste aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch, ale nesprávne postupoval, keď nevzal do úvahy ust. § 298 v spojení s § 295 CSP, teda ustanovenia týkajúce sa slabšej strany spotrebiteľa, kde je upravená ex offo povinnosť skúmať neprijateľné podmienky a vo veci rozhodol len na základe uznania dlhu žalovaným čo do základu a výšky.

8. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) j) k) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradenie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

9. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že v zmluve o úvere absentuje údaj o konečnom termíne splatnosti, keď mal za to, že dojednanie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru iba počtom mesiacov je neurčité. Odvolací súd vyhodnotil uvedenú odvoláciu námietku žalovaného za dôvodnú.

10. V súvislosti s konečnou splatnosťou úveru odvolací súd má za to, že termín (konečnej splatnosti) nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť podľa odvolacieho súdu zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod., a že nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy a ani uvedeným počtom mesiacov po poskytnutí úveru. Reagujúc na argumentáciu žalobcu týkajúcu sa výkladu pojmu „termín“ odvolací súd dodáva, že cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Nemožno lipnúť na formalistickom výklade bez prihliadnutia na právne princípy, ktoré sú výrazom hodnôt. Samotný výklad v niektorých prípadoch značne presahuje rozsah textu prameňov práva. Právny výklad je racionálna činnosť, ktorá dáva zmysel právnomu textu, pričom požiadavka racionality je kľúčová. V danom prípade je preto potrebné uvedený pojem vykladať tiež teleologicky, a teda s prihliadnutím na zmysel resp. cieľ právnej normy v súvislosti s najvšeobecnejšími podmienkami, v ktorých sa má norma realizovať. Určenie konečnej splatnosti úveru uvedením počtu mesiacov od poskytnutia úveru v predmetnej zmluve o úvere je neurčitý a v rozpore s účelom právnej normy, ktorou je ochrana spotrebiteľa a jeho náležité informovanie o podstatných náležitostiach zmluvy.

11. Odvolateľ ďalej namietal nesprávne označenie údaje RPMN v predmetnej úverovej zmluve. V zmluve o úvere je ďalej uvedený údaj o RPMN v rozpätí od 27,5% do 28,6%, pričom následne je uvedená aj poznámka, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru s tým, že klient súhlasí, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Odvolací súd aj tu udáva, že v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch sa údaj o RPMN musí uvádzať údajom ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru /§ 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch/ a nie ako rozpätie tohto údaju, pretože v tom prípade tento údaj nie je určitý a konkrétny. Tieto obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj dôsledky ich nedodržania sú kogentné, teda strany sa od zákona nemôžu odchyliť spôsobom, že miesto konkrétnej RPMN určia len rozpätie ako v predmetnej zmluve o úvere. Rovnako nemohla byť individuálne vyjednaná dohoda, že klient, teda spotrebiteľ súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Takáto zmluvná dohoda je v neprospech spotrebiteľa, ktorý v čase, keď podpisuje zmluvu nemá jasnú predstavu o celkových nákladoch spojených so spotrebiteľským úverom tak, ako je v zákone definovaná ročná percentuálna miera nákladov a táto môže byť dodatočne určená jednostranne len stranou veriteľa.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného namietal tú skutočnosť, že povinnosť rozlišovať splátku na časť istina, úroky a iné poplatky je nesprávna, nakoľko uvedené potvrdilo aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v rozhodnutí C- 42/15 týkajúceho sa výkladu smernice 2008/48/ES. Je potrebné v

tejto súvislosti prisvedčiť žalobcovi, že argumentácia žalovaného týkajúca sa výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je vo svetle najnovšej judikatúry nesprávna a v tejto súvislosti poukazuje na závery z Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 146/2017, kde Najvyšší súd konštatoval, že eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z., nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) (teraz písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu povinný dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Treba uviesť, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k názoru, že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) c) CSP a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Súd prvej inštancie je v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou v ďalšom konaní bude vzhľadom na uvedené závery odvolacieho súdu opätovne preskúmať predmetnú zmluvu o úvere a vo veci opätovne rozhodnúť.

15. O náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci (§ 396 ods. 3 CSP).

16. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že s poukazom na ust. § 470 ods. 2 CSP súd bude ďalej konať so Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS ako s osobitným subjektom (§ 95 ods. 1 CSP) a s ohľadom na to nebude rozhodovať o pribratí uvedeného subjektu do konania (prípís z o dňa 22.07.2016 č.l. 123).

17. V zmysle § 95 ods. 1 CSP bolo potrebné o návrhu Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS zo dňa 08.07.2016 na pribratie do konania ako osobitný subjekt na strane žalovaného (č.l. 120) rozhodnúť. Navyiac nesprávne bolo v danej veci v záhlaví napadnutého rozsudku uvedené združenie označené ako intervenient. Bude preto potrebné, aby v ďalšom konaní súd prvej inštancie o predmetnom návrhu na pribratie do konania ako osobitný subjekt na strane žalovaného rozhodol.

18. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).